

РЕШЕНИЕ

№ 4386

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4955** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 29.03.2021г. по НАХД № 13421/2020г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 95-ти състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-002943/24.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5, вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв., за нарушение на чл. 303, ал. 3 от КТ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението, е оспорено от процесуалния представител на [фирма], с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото с него наказателно постановление.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че въззивна инстанция не е установила релевантните факти и обстоятелства, а именно: дали на проверяваните обекти- сергии, разположени една до друга не е осъществена дейност и от други лица, както и дали в дружеството съществува такава длъжност, в следствие на което е

извела погрешни правни изводи, че лицето В. К. е служител на дружеството. Излага доводи, че попълнената от К. декларация не следва да бъде вземана предвид, тъй като изявлението на непълнолетното лице не е било потвърдено от родител. По съществуващото на спора излага, че между непълнолетното лице и дружеството няма уговорка за изпълнение на каквато и да е работа. Присъствието и извършваните действия от К. са в следствие на нейна инициатива и е безвъзмездна.

В о.с.з. пред АССГ касаторът не се представлява.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ чрез процесуалния си представител-юрк.И. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на подадената касационна жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Приетата за установена по делото фактическа обстановка от СРС е, че на 29.05.2020 г. служители на ДИТ-Софийска област извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект за контрол – скара - чеверме (без стационарен обект), находящ се в [населено място], на паркинга на „Д. П.“, [улица], стопанисван от [фирма]. При проверката е установено, че в обекта полагат труд две непълнолетни лица, едното от които В. К., [дата на раждане], дъщеря на управителя Н. К.. На същата било предоставено да попълни саморъчно декларация, в която посочила, че работи на обект: скара, находящ се на паркинга на „Д. П.“, [улица] от две седмици, с работно време от 12:00ч. до 16:00ч., като работник „чистене и зареждане“, без сключен трудов договор.

Извършена е и втора проверка на място в обекта на контрол на 01.06.2020г., когато В. К. отново била заварена да полага труд и попълнила декларация със съдържание, аналогично с декларираното на 29.05.2020г.

Проверката продължила по документи на 04.06.2020г. в сградата на ДИТ-Софийска област, като от страна на работодателя не било представено разрешение от Инспекция по труда, относно постъпване на работа на непълнолетната В. К.. Извършена е справка в информационната система на ИА „ГИТ“ в регистъра на издадените разрешения за работа на лица, ненавършили 18 годишна възраст, при която е установено, че не е подавано искане, съответно не е издадено разрешение за работа на В. Н. К..

На 04.06.2020г. е съставен АУАН № 23-002943/04.06.2020г. за нарушение на чл. 303, ал. 3 КТ, връчен на управителя на дружеството и подписан без възражения. Срещу АУАН не е постъпило възражение в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на АУАН е издадено процесното НП. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

За да постанови този резултат, първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални

нарушения, които да обуславят отмяна на НП, на формално процесуално основание. Разглеждайки спорът по същество, в съответствие с разпоредбата на чл. 314 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, съдът е приел за доказано административното нарушение, предмет на оспореното НП, а наказанието—законосъобразно, като определено в минималния размер на санкционна разпоредба на чл. 414, ал.1 от КТ и при тези основни съображения е потвърдил оспореното НП като законосъобразно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219 ал.1 АПК.

Обжалваното решение е правилно и не са налице касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1-3 от НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН за неговата отмяна.

СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане и събиране на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Събрал е всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Обратно на твърденията на касатора, въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение и при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, за което данните по делото категорично не сочат.

Касационната инстанция напълно споделя изложените мотиви за липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до опорочаване на административно наказателното производство и ограничаващи правото на защита на нарушителя, поради което не намира основание да ги преповтаря. Доводите изложени в касационната жалба приповтарят вече наведените такива пред Софийския районен съд, по които е налице произнасяне в обжалваното решение посредством излагането на подробни мотиви за неоснователността на всеки един от тях.

Решението на въззивна инстанция е съответно и на приложимия материален закон, а наведените възражения в този смисъл са неоснователни. Съгласно разпоредбата на чл.303, ал.3 от КТ лицата от 16 до 18 години се приемат на работа с разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай Административното нарушение по чл. 303, ал.3 от КТ, предмет на процесното НП е безспорно осъществено от санкционираното дружество, тъй като контролните органи при извършената първоначална проверка на 29.05.2020г. и последваща - на 01.06.2020г. в търговски обект: скара-чеверме, находящ се в [населено място], паркинг на Д. П. 525,

[улица], стопанисван от санкционираното дружество, са констатирани, че лицето В. Н. К. (непълнолетна) с ЕГН [ЕГН] полага труд без предварително разрешение от Инспекцията по труда. В случая, към датата на извършване на нарушението-29.05.2020г. К. е била на възраст 17 навършени години, но ненавършени 18 години. Следователно, за да бъде приета на работа е било необходимо разрешение от Дирекция „Инспекция по труда – С.“, каквото не е изискано и представено от санкционираното дружество. Касаторът, в качеството си на работодател не е изпълнил императивното си задължение, преди да приеме на работа непълнолетното лице В. К. като „работник чистене и зареждане“ да получи разрешение от Инспекцията по труда. Релевантните факти и обстоятелства в тази насока са установени от попълнените от същото лице две декларации, които са годно писмено доказателствено средство, с които се установяват, че към този момента на проверките К. е полагала труд като работник „чистене и зареждане“, с работно време от 12:00 до 16:00 часа. Тези обстоятелства се възпроизвеждат и от показанията на разпитаните по делото свидетели. Последните изрично установяват факта, че К. е заварена на място на обект: скара-чеверме (без стационарен обект), находящ се в [населено място], на паркинга на „Д. П.“, [улица], стопанисван от [фирма] и доброволно без външна тяхна намеса е отразила обстоятелства, които са залегнали като фактически констатации и в АУАН и в самото обжалвано НП.

Възражението относно липса на валидиране от родител на декларираното от В. К., е неоснователно. Както правилно е отбелязал СРС, в случая не се касае за правни действия, извършването на които се нуждае от потвърждаване.

Размерът на наложеното наказание - имуществена санкция от 1 500 лева е определен в законоустановения минимум, поради което и при условията на чл.27 ал.5 от ЗАНН, същият не подлежи на изменение.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, правото на разноски е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 80 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2, предл.1-во АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд-София-град, XII касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.03.2021г. по НАХД № 13421/2020г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място], представлявано от Н. Г. К., да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“-гр. С. сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, разноски в касационното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.